ಡಾ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಗಾಯಿ

ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಭಾಷಣ*

ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸದ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಏಕೈಕ ಪ್ರಮುಖ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯೆಂದರೆ ಶಾಸನಗಳು. ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಂತ್ಯ, ಕಾಲ ಅಥವಾ ವಂಶದ ಐತಿಹ್ಯವನ್ನು ಪುನರ್ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಈ ಅಸಂಖ್ಯ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಮಕಾಲೀನ ಇತಿಹಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಸಪ್ರಮಾಣ ಬರಹಗಳು ದೊರೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು, ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಆಡಳಿತದ ನಂತರವೇ. ಹಲವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳು ಈಗ ಭೌಗೋಳಿಕವಾಗಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಆಂಧ್ರ ಹಾಗೂ ತಮಿಳುನಾಡುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ಕಾಣಸಿಗುವ ಶಾಸನಗಳ ಅನ್ವಯ ಅವು ಪ್ರಾಚೀನ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯಯುಗದ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರಕಟವಾದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಿತ್ತಿ ಹಾಗೂ ಆನಂದ ಕುಂಬಾರ ಅವರಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟ 'ಶೋಲಾಪುರ್ ಜಿಲ್ಲಾ ಶಾಸನಗಳು' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವು ಉಲ್ಲೇಖನೀಯ. ಪ್ರಕಟಿತ ೪೦ ಶಾಸನಗಳ ಪೈಕಿ ೩೯ ಶಾಸನಗಳು ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ಮಾತ್ರ ನಾಗರಿ ಲಿಪಿ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯಯುಗದ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಶಾಸನವೂ ಮರಾಠೀ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಶೋಲಾಪುರ್ ಜಿಲ್ಲೆ ಈಗ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಮಗ್ರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿತ್ತು.

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದ ಆಧುನಿಕ ಇತಿಹಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಎದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಸೈನಿಕರ ದಂಗೆಯೇ ಪ್ರಥಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮ ಎಂಬುದು ಹಲವರ ಅಭಿಮತ. ಆದರೆ ಈ ದಂಗೆಯನ್ನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮವೆನ್ನುವುದು ಒಂದು ಅಪಪ್ರಯೋಗ. ಭಾರತೀಯ ಸೈನಿಕರ ನಿಷ್ಠಾವಂತ ಸೇವೆಯನ್ನು ಅವರ ಸೇವಾ ಜ್ಯೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ, ಬ್ರಿಟಿಷರನ್ನು ಉನ್ನತ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸಿದುದೇ ಈ ದಂಗೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಆದರೆ ಈ ದಂಗೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಹತ್ತಿಕ್ಕಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅಲ್ಲದೆ, ಈ ದಂಗೆಯು ಉತ್ತರಭಾರತದ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತೇ ವಿನಾ ದಕ್ಷಿಣದ ಕಡೆ ಹರಡಲಿಲ್ಲ. ಝಾನ್ಸಿರಾಣಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಬಾಯಿಯಾಗಲೀ ಕಿತ್ತೂರು ಚೆನ್ನಮ್ಮನಾಗಲೀ ಬ್ರಿಟಿಷರ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆಸಿದ ಯಾವುದೇ ಯುದ್ಧವೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳ ಧ್ಯೇಯೋದ್ದೇಶಗಳೇ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ದಂಗೆಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೆರನಾದ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದವೆಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಗಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ೧೮೮೫ರಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯನ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ಉಂಟಾಯಿತು. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಗೋಖಲೆ, ದಾದಾಬಾಯಿ ನವರೋಜಿ ಹಾಗೂ ಫಿರೋಜಷಾ ಮೆಹತಾರಂತಹ ದಕ್ಷ,

* ಸಾರಾಂಶ

ಧೀಮಂತ ದೇಶಪ್ರೇಮಿಗಳಿದ್ದರೂ ೧೮೮೫ರಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯನ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ಮೊದಲ ಅಧಿವೇಶನವು ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಾಗ, ಅದರ ರೂವಾರಿ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿದ್ದವನು ಎ. ಓ. ಹ್ಯೂಮ್ ಎಂಬ ಈಸ್ಟ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪೆನಿಯ ನಿವೃತ್ತ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿ. ಸ್ವತಃ ಗೋಖಲೆಯವರೇ ಅಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಈ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ : ಬ್ರಿಟಿಷರ ವಿರುದ್ಧ ದೇಶದ ನಾನಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಹರಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗ ತಂತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು, ಅಂದಿನ ಭಾರತೀಯ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತು, ಬ್ರಿಟಿಷರೊಡನೆಯೂ ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಎ. ಓ. ಹ್ಯೂಮ್‌ನನ್ನು ಆರಿಸಿದರು. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಆಧಿಪತ್ಯ ನೀಡುವುದೋ ಅಥವಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೀಡುವುದೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಲು, ಅವಿದ್ಯಾವಂತ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೈನಿಕರೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ, ವಿದ್ಯಾವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಡನೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಮಾಡುವುದೇ ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಈತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳಿದ. ಇತ್ತ ಭಾರತೀಯ ವಿದ್ಯಾವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸಹಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಹವಾಲುಗಳನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಲು ಅವರೊಡನೆ ನೇರ ಮುಖಾಬಿಲೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಅವರಿಗೆ ಆಪ್ತನಾದ ಹ್ಯೂಮ್ ಮೂಲಕ ಸಂಧಾನ ನಡೆಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದೆಣಿಸಿದರು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವರೂ ಹ್ಯೂಮ್‌ನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದರು. ಇದರ ಪ್ರತಿಫಲವೇ ಇಂಡಿಯನ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇದರ ಮೊದಲ ಅಧಿವೇಶನಾಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಹ್ಯೂಮ್ ಆದದ್ದು.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ತರುಣ ಇತಿಹಾಸಜ್ಞರು ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಣೆಯನ್ನೇ ಗುರಿಯಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸದ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಯಾವುದೇ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹವಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ಮಹಾಜನತೆಯ ಮುಂದಿಡಬೇಕೆಂದೂ ತಮ್ಮ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ಧೃತಿಗೆಡದೆ ಮುನ್ನಡೆದು, ಬೇರೆ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗಬಾರದೆಂದೂ ವಿನಂತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸದ ಹಲವಾರು ಅಧ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕಾಗುವುದು.

(ಕನ್ನಡಾನುವಾದ/ಟಿ. ಜಿ. ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿ)

Dr. G. S. Gai

Presidential Speech

For the study of Indian history of the ancient and early medievel period, we are entirely dependant upon the inscriptions as source materials. Since a majority of these inscriptions are donative in character, one has to patiently and diligently study numerous inscriptions in order to reconstruct the history of a particular region, dynasty or period. It was only after the advent of the Muslim rule authentic works on contemporary history were made available. Several areas which geographically now form parts of Maharashtra, Andhra Pradesh and Tamil Nadu were included in ancient and medieval Karnataka as proved by the discovery of the inscriptions in those areas. In this connection, attention may be drawn to a recently published book on the inscriptions of Sholapur District edited by Shrinivas Ritti and Anand Kumbhar. Out of the forty inscriptions published, thirtynine are in Kannada script and language while the only remaining epigraph is written in Nagari script and Sanskrit language. Not a single inscription, belonging to the early and medieval period, is found written in Marathi language. This would show that though Sholapur District now is part of Maharashtra State, it formed an integral part of Karnataka only during early and medieval times.

Coming to the modern history of the British period, the Revolt of the Indian soldiers against the British has been claimed by several politicians and others as the first war of Independance. But, it is a misnomer to call this event as a war of Independance. This revolt or mutiny by the Indian soldiers is due to the fact that the dedicated service and seniority of these soldiers were overlooked by the British authorities by appointing only the British military officers to the higher and responsible positions. This caused simmering discontent amongst the rank and file of Indian soldiers and resulted in the revolt or mutiny of the Indian army against the British but it was soon quenched by the powerful British army. This revolt was confined mostly to the northern part of India and did not extend to south India. Similarly the fight of Rani Laxmibai of Jhansi and of Rani Channamma of Kittur against the British was undertaken with different motives and objectives and not with a view to liberating the country from the

British rule. It must, however, be stated that these revolts and local skirmishes did contribute in spreading discontent against the British in different parts of the country. But the idea of claiming Independance for Indian subjects was mooted for the first time in the year 1885 by the foundation of the Indian National Congress. It is significant to note that it was left to a Britisher and a retired official of the East India Company, A. O. Hume, to organise and preside over the first session of the Indian National Congress held at Bombay in 1885 when there were competent and patriotic Indians like Gopal Krishna Gokhale, Dadabhai Naorozi and Pherozeshah Mehta. Gokhale himself has tried to explain the then prevailing situations some what as follows : In view of the growing discontent in several parts of the country against the British, the authorities wanted to ascertain and assess the real position prevailing in the country and to adopt remedial measures. For this task, they selected A. O. Hume who was quite familiar with the prevailing conditions in India and who enjoyed the confidence of the British authorities. He advised these authorities that it would be better to negotiate with the urban and educated personalities rather than with the rural, uneducated and military soldiers. On the part of the elite and educated personalities of India mentioned above, they felt that it is advisable to put forth their demands for Independance through a Britisher who enjoyed the confidence of the authorities instead of adopting the method of confrontation with them who could easily suppress any agitation at that time. Hence they also approached A. O. Hume with a view to realising their objective and the result was the foundation of the Indian National Congress and that explains why Hume presided over the first session of this Congress.

I wish to conclude by exhorting the young historians that they should strive to find out the truth and nothing but the truth in their pursuit of studies and place the real facts of history before the public without any fear or reservation. They should not be carried away or influenced by any other motive or pressure which would suppress the truth in presenting the facts. From this point of view, many a chapter in the history of Karnataka requires to be re-written.